

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **TV Nova s.r.o.** (dříve „CET 21 spol. s r. o.“), se sídlem Kříženeckého náměstí 1078/5, Praha 5, zast. JUDr. Richardem Pechou, advokátem se sídlem Voršilská 130/10, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 A 53/2016 - 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Žalobkyně podala dne 14. 11. 2014 u žalovaného přihlášku slovní ochranné známky ve znění „*Kriminálka Hradec*“ pro výrobky a služby zařazené do tříd 9, 38 a 41 mezinárodního třídění.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 8. 2015, č. j. O-517931/D073429/2014/ÚPV, uvedenou přihlášku zamítl na základě § 4 písm. f) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), konkrétně pro rozpor označení s veřejným pořádkem.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 25. 1. 2016, č. j. O-517931/D15084077/2015/ÚPV, zamítl a rozhodnutí žalovaného potvrdil.

[4] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí o rozkladu. Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Městský soud se věnoval otázce, zda je skutečně dán důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti předmětného označení dle § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, podle něhož se do rejstříku nezapíše označení, které je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy. Dospěl k závěru, že uvedené ustanovení představuje transpozici úpravy obsažené v právu Evropské unie [aktuálně účinná směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2436, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „směrnice 2015/2436“)]. Ochrana vnitrostátních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je nyní upravena Nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 o ochranné známce Evropské unie (dále jen „nařízení 2017/1001“). Správní soudy přitom ve své rozhodovací praxi vycházejí z eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva a reflektují účel vymezený v právních předpisech EU, přičemž v nich stanovená pravidla vykládají v souladu s rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie (SDEU). Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU. Nejinak je tomu i v otázce neurčitých právních pojmů, s nimiž pracuje § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, které odpovídají pojmům použitým v čl. 4 písm. f) směrnice 2015/2436 a v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001. Zákon o ochranných známkách ani relevantní normy práva Evropské unie však ani jeden z těchto neurčitých právních pojmů nedefinují, z ustálené rozhodovací praxe SDEU naopak plyne, že posouzení těchto otázek závisí na mnoha faktorech, přičemž rozhodnutí musí respektovat individuální specifika konkrétního případu. S ohledem na dikci předmětné právní normy postačí naplnění i jen jednoho ze dvou zde předvídaných důvodů absolutní zápisné nezpůsobilosti.

[6] Městský soud dále podrobně rozvedl smysl a účel § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách, kterým je především zamezit, aby stát garantoval výhradní právo na užívání označení, jež je obsahově natolik závadné, že mu nelze tento typ ochrany poskytnout. V tomto směru odkázal městský soud na svůj rozsudek ze dne 19. 11. 2014, č. j. 9 A 243/2011 - 38, publ. pod č. 3224/2015 Sb. NSS (všechna zde citovaná konečná rozhodnutí správních soudů jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Zatímco v části týkající se rozporu s dobrými mravy zakládá předmětné ustanovení zákona o ochranných známkách důvod absolutní zápisné nezpůsobilosti především ve vztahu k označením hanlivým, neslušným, nemorálním či pornografickým, za rozporná s veřejným pořádkem, a tedy za rovněž zápisně nezpůsobilá, je třeba považovat taková označení, která budou v rozporu s pravidly, na nichž je třeba v podmínkách demokratického právního státu bezvýhradně trvat, tj. především s principy a zásadami, na nichž je Česká republika jako demokratický právní stát ve smyslu čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky založena. Podle názoru soudu tak v praxi půjde zejména o taková označení, která lze považovat za rozporná s principem rovnosti a zákazu diskriminace a která odporují pojetí lidských práv a základních svobod

pokračování

dle ústavního pořádku ČR. Nejčastěji půjde např. o názvy a symboly teroristických či zločinných organizací, nacistické znaky, výrazy podněcující či propagující rasismus apod. V širším smyslu by pak pod označení jsoucí v rozporu s veřejným pořádkem bylo možno řadit i označení, jež by v konkrétním případě bylo způsobilé ohrozit veřejný klid či pořádané soužití ve společnosti či by nereflektovalo bezpečnostní předpisy nebo normy sloužící k ochraně tělesné integrity.

[7] Městský soud dále vyšel z rozhodovací praxe, podle které mezi označení spadající pod § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách jsou zařazena i ta, která se shodují s názvy státních institucí, orgánů veřejné moci či ústavních činitelů. Městský soud v tomto ohledu čerpal z odborné literatury, judikatury Nejvyššího správního soudu a SDEU. I v případě hodnocení označení optikou § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách třeba dle soudu posuzovat známku ve vztahu k nárokováným výrobkům a službám (srov. bod 27 rozsudku Soudu prvního stupně ES (nyní Tribunálu) ze dne 13. září 2005, *Sportwetten v. OHIM – Intertops Sportwetten (INTERTOPS)*, T-140/02, ECLI:EU:T:2005:312. Posouzení je třeba provést s přihlédnutím k relevantnímu okruhu spotřebitelské veřejnosti. Relevantním spotřebitelem zde bude spotřebitel přiměřeně dobře informovaný, všímavý a obezřetný, kterému jsou nárokované výrobky či služby určeny (k širšímu pojetí ve vztahu k označením rozporným s dobrými mravy srov. závěry vyslovené v bodě 18 rozsudku Tribunálu ze dne 5. října 2011, *PAKI Logistics v. OHIM (PAKI)*, T-526/09, ECLI:EU:T:2011:564, či ve zmiňovaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2014, č. j. 9 A 243/2011 - 38). Městský soud přitom zdůraznil, že dle citované judikatury Tribunálu pro rozhodnutí o rozporu ochranné známky s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy není podstatné jednání přihlašovatele, resp. vlastníka známky, tento rozpor musí být spatřován ve známce samotné, neboli v jejích vnitřních vlastnostech; zákaz nabízení či propagace dotčených výrobků nehraje roli. Poukázal také na důraz Tribunálu na zvláštní okolnosti v jednotlivých členských státech, které mohou ovlivnit vnímání relevantní veřejnosti, a na ohled na právní normy chránící dotčenou oblast veřejného pořádku.

[8] Městský soud se s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu přiklonil k názoru žalobkyně, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí tak zásadními nedostatky odůvodnění, že je bylo nutno pro nepřezkoumatelnost zrušit. Dle městského soudu není zjevné, z jakých konkrétních důvodů je podle žalovaného přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem, a to přesto, že absence odůvodnění a vysvětlení toho, proč by měl být zápis neformálního názvu orgánu veřejné moci v rozporu s veřejným pořádkem, byla jádrem argumentace žalobkyně v řízení o rozkladu. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného i prvostupňového rozhodnutí sice vymezil rozsah a obsah neurčitého právního pojmu veřejný pořádek, nicméně omezil se na zmiňovaný paušální závěr a nikterak nezhodnotil, zda a na základě čeho je přesvědčen, že označení „*Kriminálka Hradec*“, obsahující jeden prvek - hovorový výraz pro jednu ze složek Policie ČR, může vést k narušení veřejného pořádku, jak jej sám žalovaný vymezil. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž není zjevné, zda je touto rozhodnou okolností již samo použití prvku obsahujícího podle žalovaného neformální označení orgánu veřejné moci, nebo zda je rozpor s veřejným pořádkem podle žalovaného založen teprve s přihlédnutím k charakteru a úloze předmětného orgánu veřejné moci, kterým je podle žalovaného mj. udržování pořádku uvnitř státu. Odkaz žalovaného na rozsudek městského

soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 9 A 243/2011 – 38, označil městský soud za nepřiléhavý, neboť se týkal vulgárního označení.

[9] Uvedené nejasnosti pak nerozptýlilo ani vyjádření žalovaného k podané žalobě. Obdobně pak není dle městského soudu zřejmé, zda a popř. jaký vliv měl na meritorní posouzení provedené oběma rozhodnutími žalovaného závěr o poslání Policie ČR a jejích složek. Z takto vyslovených závěrů, které zůstaly zcela nerozvedeny, není podle soudu seznatelné, zda tedy žalovaný přihlašovanému označení vytýká již zahrnutí prvku obsahujícího podle něho vžitě neformální označení složky Policie ČR s tím, že již to samo o sobě je nepřípustné, nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem žalovaným identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost nepřípustně spojí takto označené nárokové výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci, což by podle žalovaného mělo vést ke „znevážení“ práce příslušníků tohoto bezpečnostního sboru. Pokud pak žalovaný postavil svou argumentaci mj. na úvaze, že si spotřebitelská veřejnost spojí výrobky či služby označené přihlašovaným označením s bezpečnostním sborem, není z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé, zda tím žalovaný případně nezamýšlel vyslovit závěr o naplnění jiného důvodu absolutní zápisné nezpůsobilosti [dle § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách].

[10] Dle městského soudu rovněž z napadeného rozhodnutí není zřejmé ani to, zda žalovaný skutečně přihlašované označení posuzoval ve vztahu k seznamu nárokových výrobků a služeb; sám žalovaný ostatně svůj zjevně chybný závěr o tom, že si žalobkyně označení pro televizní seriály nepřihlásila, následně způsobem poněkud nesrozumitelným relativizoval. Předmětný nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí je o to závažnější, že podstatou argumentace žalobkyně uvedené v rozkladu a převzaté do žaloby jsou především námitky poukazující na to, že předmětné označení je přihlašováno (především) pro televizní seriály, přičemž slovní prvek „kriminálka“ bude podle žalobkyně spotřebitelskou veřejností chápán spíše jako označení seriálu vystihující jeho obsahovou náplň, tj. pořad s kriminální zápletkou. Podstata této argumentace žalobkyně v rozkladu přitom zůstala podle přesvědčení soudu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž nevyporádána, když se žalovaným uvedené závěry s argumentací žalobkyně zcela míjejí.

[11] Dále pak podle závěru soudu nebyl vypořádán ani okruh těch v rozkladu uvedených námitek, jimiž žalobkyně poukazovala na nedostatečné odůvodnění odklonu od dosavadní rozhodovací praxe žalovaného ve věci obdobných označení. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil *de facto* toliko na paušální závěr o tom, že byl ke změně právního názoru oprávněn, přičemž byl přesvědčen, že přehodnocením svého původního nahlížení na označení, svou koncepci i seznamem výrobků a služeb velmi podobná tomu přihlašovanému, nezatíží své rozhodnutí nezákonností či porušením zásady předvídané v § 2 odst. 4 správního řádu. Navíc tak učinil přesto, že současně výslovně připustil, že předmětná namítaná označení vykazují velmi podobnou koncepci i seznamy výrobků a služeb jako přihlašované označení. Pokud se ovšem chtěl žalovaný rozhodnutím v nyní posuzované věci odchýlit od své dřívější rozhodovací praxe, na kterou žalobkyně ve správním řízení opakovaně poukazovala, mohl tak s ohledem na obdobnou koncepci těchto označení učinit toliko tím, že přezkoumatelným způsobem, vyhovujícím judikatorním standardům, vysvětlí důvody, pro které tato dříve přihlášená označení registroval, a především, pro které u nich s ohledem na tehdejší způsob výkladu nedovodil

pokračování

rozpor s veřejným pořádkem. Městský soud dále upřesnil obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 – 29, na který odkazoval žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí.

[12] Na základě všech uvedených důvodů městský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Zároveň soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení zohlednil závěry vyslovené v rozsudku a odstranil vytýkané nedostatky odůvodnění.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[13] Žalovaný (stěžovatel) napadá rozsudek městského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[14] Stěžovatel namítá, že jeho rozhodnutí není v rozporu se základními judikturními principy uvedenými městským soudem. Podle názoru stěžovatele smyslem § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách je také zabránit monopolizaci označení, jejichž zápis by byl v rozporu s veřejným zájmem v širším slova smyslu. Přestože se jedná o neoficiální označení Služby kriminální policie a vyšetřování se sídlem v Hradci (Králové nebo Jindřichově), platí pro zápis označení státních orgánů a institucí, byť v hovorové podobě, absolutní výluka pro všechny výrobky a služby, a to bez ohledu na jejich obsah a bez ohledu na relevantního spotřebitele. Rozhodnutí Tribunálu ve věci *Sportwetten* se netýká rozporu ochranné známky obsahující název státní instituce s veřejným pořádkem; toto rozhodnutí proto nelze bez dalšího aplikovat na všechny situace spadající pod § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách.

[15] Stěžovatel uvedl, že podle své současné rozhodovací praxe by ochrannou známkou s názvem státní instituce zapsal pouze v případě, že by přihlášku podávala sama tato instituce. Cílem tohoto postupu je zabránit poskytnutí ochrany jedinému subjektu pro výrobky nebo služby s názvem státní instituce. To však neznamená, že by přihlašovatel nemohl takové označení fakticky užívat.

[16] Stěžovatel dále městskému soudu vytkl, že nezohlednil celé odůvodnění jeho rozhodnutí, které bylo předurčeno stručnými rozkladovými námitkami žalobkyně. Stěžovatel je přesvědčen, že z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak o něm uvážil a jak se vypořádal s rozkladovými námitkami. Městský soud také nepřihlédl k odůvodnění rozhodnutí prvního stupně, které s rozhodnutím předsedy stěžovatele tvoří jeden celek (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, a ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012 - 47).

[17] Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že ochranná známka „*Kriminálka Hradec*“ byla přihlášena pro seznam výrobků a služeb zařazených do tříd 9, 38 a 41 mezinárodního třídění. Stěžovatel přitom posuzované označení nepřihlásil pro „televizní seriály“, byť stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí připustil, že tuto kategorii lze podřadit pod výrobky a služby uvedené ve třídě 41.

[18] K závěrům soudu, které se týkají chápání slova „kriminálka“ jako druhu televizního seriálu, stěžovatel uvedl, že námitku týkající se této otázky v žalobou napadeném rozhodnutí řádně vypořádal; k tomu citoval tam uvedenou argumentaci.

[19] Stěžovatel nesouhlasil ani s výtkou městského soudu, podle níž není zřejmé, z jakých konkrétních důvodů je podle stěžovatele přihlašované označení v rozporu s veřejným pořádkem a jak narušuje vnímání společenských hodnot. Stěžovatel se domnívá, že výklad neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“ a jeho aplikace na skutkový stav uvedený v obou správních rozhodnutích je konkrétní, nejedná se pouze o paušální závěry. Je v rozporu s veřejným pořádkem, aby označení orgánu veřejné moci (byť v hovorové podobě), který se podílí na udržování pořádku uvnitř státu, na ochraně majetku i občanů a stíhá pachatele trestných činů, byla poskytována veřejnoprávní ochrana v zájmu soukromého subjektu. V této souvislosti stěžovatel konstatoval, že žalobkyně podala současně několik dalších přihlášek ochranných známek obsahujících výraz „kriminálka“ ve spojení s názvy různých měst (Praha, Brno, Plzeň, Brod, Kladno, Kolín) pro shodné výrobky a služby. Uvedené přihlášky byly rovněž zamítnuty, neboť přiznáním ochrany by *de facto* byly tyto názvy monopolizovány pro jediný subjekt. Podle stěžovatele je v této části rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný.

[20] Stěžovatel rovněž nepovažoval za správné závěry městského soudu, které se týkají nedostatečného odůvodnění odklonu od dosavadní rozhodovací praxe ve věci obdobných označení. Již v rozhodnutí prvního stupně jsou popsány důvody zápisu ochranných známek „*Kriminálka Anděl*“ a „*Policie Modrava*“. Rozkladovou námitku žalobkyně rozšířenou o kombinovanou ochrannou známku „*Kriminálka Smíchov*“ pak stěžovatel vypořádal ve svém rozhodnutí.

[21] Stěžovatel zdůraznil nutnost individuálního posouzení každého projednávaného případu a připomenul dobu, která uplynula od zápisu slovní ochranné známky ve znění „*Kriminálka Anděl*“, aby bylo možné akceptovat změněný náhled stěžovatele na posuzování zápisné způsobilosti obdobných ochranných známek a akceptovat odlišné závěry ohledně absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 22/2015 - 29, a ze dne 22. 5. 2014, č. j. 7 As 151/2012 - 64). Od zápisu slovní ochranné známky „*Kriminálka Anděl*“ dne 22. 10. 2008 do vydání nyní posuzovaného rozhodnutí uplynulo 8 let, což je podle stěžovatele dostatečně dlouhá doba k akceptaci změněného náhledu na posuzování zápisné způsobilosti obdobných označení. Stěžovatel se dále domnívá, že spojení slov „kriminálka“ a „Anděl“ ani nenavozuje dojem, že se jedná o název skutečného policejního útvaru.

[22] Podle názoru stěžovatele ani kombinovaná ochranná známka „*Kriminálka Smíchov*“ na rozdíl od pouhých slovních označení neevokuje spojení s Policíí ČR a jejími složkami. Od zápisu slovní i kombinované ochranné známky „*Kriminálka Smíchov*“ do vydání rozhodnutí o zamítnutí přihlášky slovní ochranné známky „*Kriminálka Hradec*“ uplynuly téměř 3 roky, což je podle názoru stěžovatele i v tomto případě doba dostatečně dlouhá. Nelze tedy hovořit o vybočení z předvídatelnosti rozhodnutí a přísně trvat na kontinuitě mezi staršími rozhodnutími stěžovatele a jeho nynějším rozhodnutím.

[23] Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

[24] Žalobkyně ve velmi stručném vyjádření ke kasační stížnosti pouze konstatovala, že stěžovatel v podstatě neuvádí žádné rozhodné právní skutečnosti, se kterými by se městský soud nevypořádal, přičemž žalobkyně je přesvědčena o věcné správnosti napadeného rozsudku městského soudu a jeho závěrů.

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[25] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu oprávněný zaměstnanec s právním vzděláním, které je požadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[26] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že námitky stěžovatele vytykající nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu nejsou důvodné. Z napadeného rozsudku je zřejmé, z jakých důvodů městský soud dospěl k závěru o důvodnosti žalobních námitek. Městský soud srozumitelně vyložil své skutkové a právní závěry, jakož i poskytl návod, jak má stěžovatel ve věci dále postupovat.

[28] Nejvyšší správní soud dále předesílá, že obdobnou věcí se již opakovaně zabýval, a to v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 As 23/2019 - 18, ve vztahu k přihlášce označení „Kriminálka Západ“ a v rozsudku ze dne 9. 7. 2020, č. j. 5 As 300/2018 - 23, v němž přezkoumával rozsudek městského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ve věci přihlášky žalobkyně na zápis označení „Kriminálka Brno“. I vzhledem k tomu, že napadené rozsudky, stejně jako samotné kasační stížnosti a další podání účastníků v těchto věcech, jsou téměř identické, neshledal Nejvyšší správní soud důvod, pro který by bylo nutné se od závěrů těchto rozhodnutí odchýlit.

[29] V rozsudku ze dne 9. 7. 2020, č. j. 5 As 300/2018 - 23, Nejvyšší správní soud uvedl:

„Při hodnocení dalších kasačních námitek NSS nepřehlédl, že stěžovatel do značné míry opakuje svou argumentaci ze správního řízení i z vyjádření k žalobě, s níž se již vypořádal městský soud. Za této situace považuje za dostatečné pouze stručně shrnout, proč nejsou námitky stěžovatele důvodné, neboť v zásadě již byly stěžovateli vysvětleny městským soudem, s jehož závěry se NSS ztotožňuje a v podrobnostech na odůvodnění napadeného rozsudku odkazuje.

Pro rozhodnutí ve věci je podstatné posouzení zápisné způsobilosti posuzovaného označení podle § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách; platí, že do rejstříku se nezapíše označení, které je v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy.

Uvedené ustanovení představuje absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti, na jejichž základě žalovaný z moci úřední nezapiše jako ochrannou známku označení, pokud naplňuje některý z uvedených znaků. Tato úprava je transpozicí úpravy obsažené v právu Evropské unie (původně směrnice 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, posléze směrnice 2008/95/ES, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, resp. aktuálně účinná směrnice 2015/2436/EU, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách). Současně nelze přehlédnout, že ochrana národních ochranných známek v členských státech Evropské unie existuje souběžně s ochranou známek EU na úrovni Evropské unie, jež je aktuálně upravena nařízením 2017/1001, o ochranné známce Evropské unie [čl. 7 odst. 1 písm. f): do rejstříku se nezapišou ochranné známky, které jsou v rozporu s veřejným pořádkem nebo s dobrými mravy]. Stejný důvod rovněž slouží k odmítnutí ochrany známce, která byla zapsána v jedné zemi Pařížské unie, v ostatních zemích „tak, jak je“ (angl. „as is“, fr. „telle quelle“) podle čl. 6 quinquies písm. B bodu 3 Pařížské unijní úmluvy, podle něhož známky, které odporují dobrým mravům nebo veřejnému pořádku, mohou být odmítnuty k zápisu nebo zrušeny. Konstatování rozporu s veřejným pořádkem však nemůže být založeno na tom, že se známka neshoduje s některým ustanovením známkového práva, vyjma případu, kdy se toto ustanovení týká veřejného pořádku (viz Charvát, R. Zákon o ochranných známkách. Komentář. Praha. Wolters Kluwer, 2017, s. 61an).

Ustanovení § 4 písm. f) zákona o ochranných známkách obsahuje neurčité právní pojmy „veřejný pořádek“ a „dobré mravy“, jejichž výklad a aplikace v konkrétních případech náleží správním orgánům a soudům. Při výkladu a následné aplikaci tohoto ustanovení je třeba brát v úvahu nejen jeho smysl a účel, ale i okolnosti jeho vzniku a původu, přičemž musí být též respektovány závazky vyplývající ČR z mezinárodního, jakož i unijního práva. Městský soud v této souvislosti případně poukázal na povinnost eurokonformního výkladu relevantních hmotněprávních pojmů známkového práva.

NSS připomíná, že SDEU se použitím výhrady veřejného pořádku v různých souvislostech již mnohokrát zabýval, přičemž judikoval, že různé státy mohou mít různé zájmy, jejichž sledování spadá pod pojem veřejného pořádku, a pojem veřejného pořádku se může měnit i v čase (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 1974, van Duyn, C-41/74, bod 18, rozsudek ze dne 28. 10. 1975, Rutili, C-36/75, bod 26, rozsudek ze dne 27. 10. 1977, Bouchereau, C-30/77, bod 34); nicméně pojem veřejného pořádku je třeba vykládat restriktivně, přičemž ani rozsah tohoto pojmu nemůže být určován jednostranně členským státem bez možnosti kontroly ze strany orgánů EU (srov. výše uvedený rozsudek ve věci Rutili, bod 27). Státy se mohou dovolávat pouze svých vlastních důvodů veřejného pořádku, nikoli důvodů jiného členského státu (viz rozsudek ze dne 10. 7. 2008, Jipa, C-33/07, Sb. rozh., s. I-5157, bod 23).

SDEU také vymezil obecné meze použití výhrady veřejného pořádku v právních řádech členských států za situace, kdy dochází k omezení práv vyplývajících z unijního práva. Stanovil obecný test použití výhrady veřejného pořádku, který „předpokládá kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“; tedy 1) nestačí pouhé porušení práva, ale 2) musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba 3) dotýkající se základního zájmu společnosti (srov. výše uvedený rozsudek ve věci Bouchereau, bod 35, a dále rozsudky ze dne 19. 1. 1999, Calfa, C-348/96, bod 21, ze dne 29. 4. 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01, bod 66, ze dne 10. 3. 2005 ve věci Komise proti Španělsku,

pokračování

C-503/03, Sb. rozh., s. I-1097, bod 46, ze dne 7. 6. 2007, Komise proti Nizozemí, C-50/06, Sb. rozh., s. I-4383, bod 43, a výše uvedený rozsudek ve věci Jipa, bod 25).

Z uvedeného vyplývá, že pojem „veřejný pořádek“ nelze vnímat odtrženě od souvislostí, v nichž je vykládán, a označit za jeho porušení nesoulad s jakoukoli normou, jež je jeho součástí. Při posuzování, zda je nějaké jednání porušením veřejného pořádku ve vztahu k danému právnímu předpisu, je tak potřeba souběžně posoudit blízkost porušené normy k zájmům chráněným tímto předpisem a intenzitu porušení normy. Výklad vnitrostátního známkového práva tak ovlivňují judikatorní závěry SDEU interpretující obsahově podobné či shodné instituty upravené v právních předpisech známkového práva EU.

Z judikturních východisek Tribunálu stanovených v rozsudku ze dne 12. 12. 2019 ve věci *Santa Conte v. Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (Cannabis Store Amsterdam)*, T-683/18, vyplývá (bod 30), že obecným zájmem, na kterém je založen absolutní důvod pro zamítnutí zápisu stanovený v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001, je zabránit zápisu označení, která by narušovala veřejný pořádek nebo dobré mravy při jejich užívání na území EU [rozsudky ze dne 20. 9. 2011, *Vyobrazení sovětského znaku*, T-232/10, bod 29, a ze dne 15. 3. 2018, *La Mafia Franchises v. EUIPO - Italie (La Mafia SE SIENTA A LA MESA)*, T-1/17, bod 25]. Tribunál dále připomněl, že průzkum rozporu označení s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy musí být proveden s ohledem na to, jak toto označení při jeho užívání jako ochranné známky vnímá relevantní veřejnost nacházející se na území Unie nebo v její části [rozsudky ze dne 20. 9. 2011, *Vyobrazení sovětského znaku*, T-232/10, bod 50, a ze dne 9. 3. 2012, *Cortés del Valle López v. OHIM (¡Que buena ye! HIJOPUTA)*, T-417/10, bod 12].

Posouzení existence důvodu pro zamítnutí zápisu uvedeného v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001 nemůže být založeno na vnímání části relevantní veřejnosti, kterou nic nešokuje, ani ostatně na vnímání části veřejnosti, kterou lze snadno urazit, ale musí se provádět na základě kritérií rozumné osoby s průměrným prahem citlivosti a tolerance [rozsudky ze dne 9. 3. 2012, *¡Que buena ye! HIJOPUTA*, T-417/10, bod 21; ze dne 14. 11. 2013, *Efag Trade Mark Company v. OHIM (FICKEN LIQUORS)*, T-54/13, bod 21, a ze dne 11. 10. 2017, *Osho Lotus Commune v. EUIPO - (OSHO)*, T-670/15, bod 103]. Kromě toho relevantní veřejnost nemůže být pro účely průzkumu důvodu pro zamítnutí zápisu uvedeného v čl. 7 odst. 1 písm. f) nařízení 2017/1001 omezena na veřejnost, které jsou výrobky a služby, pro které je zápis požadován, přímo určeny.

Městský soud správně upozornil na skutečnost, že stěžovatel ve svém rozhodnutí (obdobné platí též pro rozhodnutí prvního stupně) sice vymezil rozsah a obsah neurčitěho právního pojmu „veřejný pořádek“, nicméně se omezil na paušální závěr a nikterak nezhodnotil, zda a na základě čeho je přesvědčen, že označení „Kriminálka Brno“, které obsahuje jeden prvek - hovorový výraz pro jednu ze složek Policie ČR a druhý prvek - obvyklý výraz v místopisu, může vést k narušení veřejného pořádku. Jinými slovy řečeno, stěžovatel sice posoudil význam označení, jehož zápis jako ochranné známky byl požadován, avšak jeho chápání relevantní veřejností nahradil vlastní úvahou, s čím si spotřebitelská veřejnost nepřipustně spojí označené nárokové výrobky a služby. Konstrukce názoru průměrného spotřebitele je důležitá právě v tom, že neumožňuje subjektivními úvahami legitimizovat rozhodovací proces, nikoli v tom, že by subjektivní úvahy vylučovala vůbec ze hry (což ani není možné).

NSS připomíná, že neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“ podléhá výkladu a není věcí správního uvážení. O správním uvážení lze totiž hovořit všude tam, kde zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích určitý volný prostor k rozhodnutí (typicky vyjádřený formulacemi „správní orgán může“, „lze“ apod.). Naproti tomu neurčité právní pojmy zahrnují jevy nebo skutečnosti, které nelze zcela přesně právně definovat. Jejich obsah, rozsah a aplikace se může v závislosti na konkrétních okolnostech měnit. Zákonodárce tímto způsobem vytváří příslušným orgánům prostor k tomu, aby zhodnotily, zda konkrétní situace pod neurčitý právní pojem spadá, či nikoliv. U neurčitých právních pojmů se zajisté také vyskytuje určitá míra „uvážení“ správního orgánu, ta se ovšem zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Výsledkem je pak závěr, který nemá alternativu (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, čj. 8 As 37/2011 - 154). Na rozdíl od správního uvážení však soud závěry správního orgánu o těchto otázkách přezkoumává v rámci žalobních námitek v plném rozsahu.

NSS tedy souhlasí se zhodnocením odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, jak je provedl městský soud. Ze závěrů stěžovatele není seznatelné, zda přihlašovanému označení vytýká již zahrnutí prvku obsahujícího neformální označení složky Policie ČR, což je samo o sobě podle stěžovatele nepřipustné, nebo zda je podstatou jeho závěru o rozporu s veřejným pořádkem identifikované nebezpečí, že si relevantní spotřebitelská veřejnost nepřipustně spojí takto označené výrobky a služby s tímto orgánem veřejné moci. Z rozhodovací praxe stěžovatele se podává, že výhradu veřejného pořádku uplatňoval spíše restriktivně; za nesouladná jsou považována taková označení, která jsou v rozporu s ústavními zásadami, na nichž je založena Česká republika (typicky názvy a symboly teroristických či zločinných organizací, nacistické a sovětské znaky [KGB Amplification (ÚPV, O-195936), Komunistická strana Československa KSC (ÚPV, O-513166)], výrazy podněcující či propagující rasismus, diskriminaci, násilí, drogy atp.). Spadají sem rovněž jména státních činitelů a dalších osob, které se zasloužily o stát [Levné recepty Speciál Vaří Klausovka (O-94341), MASARYK (O-96704), Zemanovka (O-503400), Babišovka (O-520461) aj.]. Smyslem výluky spočívající v rozporu s veřejným pořádkem nebo dobrými mravy je především zabránit tomu, aby stát garantoval výhradní právo na užívání závadného označení, což by bylo proti základním zájmům společnosti. Za rozporný s dobrými mravy nebo veřejným pořádkem však nelze označit běžně používaný výraz českého jazyka (ÚPV, O-190994).

S ohledem na výše uvedené je přiléhavé i městským soudem vytýkané odchýlení se od dřívější rozhodovací praxe stěžovatele.

Dle § 2 odst. 4 správního řádu dbá správní orgán „na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly“. K otázce závaznosti správní praxe se NSS vyjádřil např. již v rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 2 As 7/2005 - 86, v němž uvedl „že ne každé rozdílné posuzování obdobných situací musí nutně být libovůlí a neodůvodněně nerovným zacházením. Odchýlit se od určité správní praxe, jež se případně vytvořila, totiž správní orgán může, avšak zásadně pouze pro futuro, z racionálních důvodů a pro všechny případy, kterých se praxí zavedený postup správního orgánu dotýká“; obdobně viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 As 155/2015 - 35. “

[30] V nyní projednávané věci, stejně jako v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2020, č. j. 5 As 300/2018 - 23, lze učinit závěr, že „[j]e nepochybné, že v případě posouzení přihlášek jednotlivých ochranných známek je nutné vždy zohlednit

pokračování

konkrétní okolnosti případu; v této věci lze souhlasit s městským soudem, že odlišné posouzení může být dáno i jen drobnými rozdíly ve skutkovém základu jednotlivých případů, tedy především i jen drobnými rozdíly v označeních, popř. seznamech výrobků či služeb, nicméně o takový případ se v posuzované věci nejednalo“. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud dospěl shodně s citovaným rozsudkem k závěru, že u označení „Kriminálka Hradec“ je, obdobně jako v případě označení „Kriminálka Brno“, „podobnost s ochrannou známkou „Kriminálka Smíchov“, „Kriminálka Anděl“, „Kriminálka Staré Město“ aj. natolik evidentní, že stěžovatel pochybil, pokud v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nezachytil význam a vliv případných rozdílů odůvodňujících nyní odlišný postup stěžovatele, a navíc neprovedl posouzení navrhované ochranné známky ve vztahu k nárokováným výrobkům a službám“.

[31] Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbývá než přisvědčit závěrům městského soudu o zatížení žalobou napadeného rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

IV.

Závěr a náklady řízení

[32] Na základě uvedeného tedy Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[33] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, příslušelo by jí tedy vůči stěžovateli právo na náhradu v tomto řízení důvodně vynaložených nákladů, nicméně podle obsahu spisu jí v tomto řízení žádné náklady nevznikly, neboť byl v něm byla zastoupena advokátem JUDr. Richardem Pechou, ten ve věci toliko podal, jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, natolik stručné a obecné vyjádření ke kasační stížnosti, že ho nelze považovat za plnohodnotný úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za který by mu vůči žalobkyni příslušela advokátním tarifem stanovená odměna a paušální náhrada hotových výdajů. Žalobkyně nedoložila ani jiné náklady, jež by jí v řízení o kasační stížnosti vznikly, Nejvyšší správní soud jí tedy náhradu nákladů tohoto řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. října 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu